

Vánoční

SPOLUPRÁCE ČESKÝCH KNÁŽÍ

Řada XXXII, číslo 1

Řím o vánocích 1987

a v lednu 1988

Z Hvězdy vyšlo Slunce,
nebeské znamení,
Syn je dán Panence,
nevidané dění,
tobě, ó Panno Maria.

Otec Syna poslal
z nebeské výsosti,
v služebnost ho poddal
z nesmírné milosti,
tebe, Pane Jezu Kriste.

Bůh běh přirozený
ráčil pozměniti,
jako Král přemocný
slib chtěl naplniti,
v tobě, ó Panno Maria.

Záře vzešla ráno,
s sluncem se spojila:
Panně bylo dáno,
aby Matkou byla
tobě, Pane Jezu Kriste.

"... na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste!"

V minulém období se dočkali konečného příchodu Páně dva naši spolubratři: Karel Patzelt a Jaroslav Ovečka T.J.

Karel Patzelt

Pocházel ze smíšené českoněmecké rodiny v Brně, kde se narodil 30. dubna 1922. Za války byl odveden ke službě u letectva, při níž ztratil jedno oko. V letech padesátých vstoupil do Nepomucena a 1. července 1962 byl v Římě vysvěcen na kněze pro brněnskou diecézi. Záhy po vysvěcení vstoupil do služeb rottenburgské diecéze a celý svůj kněžský život prožil na švábských farách: v letech 1964-74 byl farářem ve Wendelheimu, potom až do roku 1985 v Obersulmentingen, pak už mu zdraví, podlomné strádáním za války, začalo vypovídat. Zemřel 25. května 1987. Za pár týdnů by se byl dožil stříbrného jubilea svého kněžství.

Ačkoliv pracoval v německém prostředí, cítil se vždy Moravanem a rád se zúčastňoval našich setkání. Kéž nám zachová své přátelství i u Božího trůnu, kam ho provází naše bratrská modlitba.

Jaroslav Popelka

byl sice o 5 let starší, ale jeho smrt tak náhle nikdo nečekal. Byl to poctivý Moravan z Českomoravské vysočiny, hrdý na své rodiště Jimramov, kde se narodil 12. března 1917. Středoškolské studie konal

na Velehradě v Bubenči u jezuitů, k nimž pak vstoupil i do noviciátu. Prožil koncentrák v Terezíně, po válce pak byl poslán na bohoslovné studie do Anglie, kde byl i vysvěcen na kněze. Brzy potom se svým spolužákem P. Janem Langem začal pracovat pro naše krajany, pro něž založili londýnskou misii, Cyrilometodějskou ligu, časopis Nový život a školu pro české děti.

V roce 1953 byl farářem Moravských Slováků v Chathamu v Kanadě, potom šel do domu českých jezuitů v Montrealu a odtamtud do misí ke kanadským Indiánům. Když zemřel v Los Angeles zakladatel tamní české misie P. Adolf Pelikán T.J., P. Popelka nastoupil na jeho místo a počínal si tam velmi zdatně. Začal pravidelně jezdit i do San Francisca, později založil druhou filiálku v San Diegu při mexických hranicích.

Do obou míst provázal i pisatele těchto řádek minulé září, a radoval se z toho, jak se ty návštěvy, spojené se svatováclavskou poutí, vydařily. Nebyla to jistě maličkost řídit v kalifornském vedru nechlazené auto z Los Angeles do San Francisca. Přesto jsem se ostýchal mu navrhnout, abychom raději použili letadla, také proto, že s sebou vezl plno věcí na pouť, krom jiného i velké obrazy Mistra Jiřího Zavřela znázorňující celý život svatého Václava, které pak rozestavil podél zdi kaple. Největší nápor na jeho srdce bylo však organisování svatováclavské pouti v Los Angeles 27. září. Na úpravě velkého sálu Loyola High School

pracoval vlastně celou sobotu, dopoledne nakládal pod bodavým sluncem do auta a na jeho střechu kostry boud, v nichž se měly při pouti prodávat perníková srdce, knihy a zmrzlina, a odpoledne pak ty boudy v sále stavěl a okrašoval. V neděli pak byl vlastně stále v kole, po bohoslužbách ještě místo oběda vyhrával na flašinet, a odpoledne zase všechno boural a nakládal na auto mezi chlazeným sálem a rozpáleným dvorem. Další den, v pondělí, si jen stěžoval, že je mu nějak horko a že má velkou žízeň. V úterý ráno mě ještě zavezl na letiště a sliboval, že se opět brzy uvidíme. Ve středu 30. září mě pak v Chicagu zastihla telefonická zpráva, že ho našli ráno u postele mrtvého. Dával se, až se rozdal.

Pohřbu jsem se nemohl bohužel zúčastnit, protože ho udělali v době pro mne nemožné: v sobotu večer. Přiletěl však z Londýna jeho spolužák P. Lang, mne zastoupil můj vikář pro Severní Ameriku Msgr. Esterka. Ten nyní do Kalifornie pravidelně zalétává, aby ta misie nezůstala opuštěnou. Naštěstí tam existuje skupina aktivních laiků, kteří pokračují i ve vydávání misijního Věstníku. My pak se snažíme najít pro ně nového českého kněze, aby dílo p. Popelky dále vzkvétalo. Kéž nám to i on pomůže vyprosít u Božího trůnu, k němuž ho provádíme svými modlitbami!

J. Šk.

(Jelikož nikdo z obou zemřelých nebyl členem Vincula Missarum, nebyla o jejich úmrtí poslána poslána jeho členům žádná zpráva.)

Dva noví monsignoři

V minulém čísle byla zpráva o naší kněžské radě. Jsou v ní dva řeholníci (jezuita P. Špidlík a salesián P. Homola) a tři diecézní kněží (Vrána, Esterka a Kučera). Zatímco rektor Nepomucena Dr. Vrána je už dávno papežským prelátem, Otcové Kučera a Esterka byli jmenováni papežskými kaplany, čili monsignory, nyní. Tento titul se dá chápat různě, a snad se i různě chovali či chovají jeho nositelé. V dnešní době se však dbá na to, aby znamenal opravdu něco duchovního, skutečně těsnější spojení s biskupem, který ho navrhuje, a se Svatým Otcem, který ho uděluje. Proto jeho propůjčení není automatické, dost často se stává, že je žádost zamítnuta. V každém případě je to nejen odměna, nýbrž i závazek naprosté loajálnosti vůči Apoštolskému stolci, k níž se naše kněžská rada hlásí.

Naše jubilea

75 Mons. František X. Planner, jeden z našich nejobětavějších kněží v Římě, se dožil na počátku prosince 75 let. Je stále neúnavně činný zvláště mezi našimi uprchlíky v Itálii.

60 Otec Jan Birka, náš vždy mladistvý misionář v Luzernu, se stal v prosinci zdatným šedesátníkem.

50 Padesátého výročí svého vysvěcení na kněze se ve zdraví dočkal náš misionář z drsného Winnipegu dp. Jiří Svoboda.

40 Čtyřicet let kněžství oslavili

dp. Antonín C. Bernáček, neúnavný všudybyl, a P. Jan Lang T.J., kněžské srdce českého Londýna.

20 Dvacet let je už knězem dp. Josef Malár.

10 Před deseti lety byli vysvěceni na kněze salesián Jan Horák, působící nyní ve Vídni, a MUDr Josef Kadlec, jezuita anglické provincie působící ve Washingtonu D.C.

Kož Pán, který na ně vložil svou ruku, je stále provází svou ochranou!

10 Už je to také deset let, co nás předešli do věčné vlasti naši spolubratři Bohumil Hrubý v USA a Jaroslav Slovák ve Vídni. I vůči nim zůstává živé vinculum naší bratrské lásky.

Nový jáhen

z české krve, Martin Machytka, byl vysvěcen ve Švýcarsku pro diecézi Sankt Gallen. Kněžské svěcení má přijmout 26. března 1988. I když unikl naší jurisdikci, nevymkl se naší bratrské lásce, v které s ním zůstáváme spojeni a v které ho také budeme provázet k oltáři svými modlitbami.

Nový breviář

V tisku se objevila zpráva, že vyšel český breviář. A nám samozřejmě přicházejí objednávky... K tomu je nutné toto upřesnění:

Česká liturgická komise připravila text DENNÍ MODLITBY CÍRKVE, který byl dán do tisku v rakouském Tyrolsku. My exulanti s tím

nesmíme mít nic společného. Jelikož je však tiskárna podnik kapitalistický, nebude naprosto nic namítat proti tomu, abychom si určitý počet výtisků dali přitisknout pro naši potřebu a také ji, podle kapitalistických mravů, poctivě zaplatili. Původní náklad bude totiž celý odeslán do Československa jako dar Svatého Otce a tam rozdělen.

Budou vytištěny 4 svazky. Zatím vyšel první, který pro kněze nestačí, protože to jsou vlastně tzv. Horae Diurnae starého breviáře: obsahuje Ranní chvály, Modlitbu uprostřed dne, Nešpory a Modlitbu před spaním, a to na celý rok, chybí v něm však Modlitba se čtením, čili bývalé matutinum. Tento díl byl slavnostně předán Otcí kardinálu Tomáškovi během jeho pobytu v Římě. Další díly vyjdou během tohoto roku, doufejme, že do vánoc bude vše venku. Tyto DENNÍ MODLITBY CÍRKVE budou ve třech svazcích, pro okruh vánoční, velikonoční a pro mezidobí, k nimž budou přidány proměnlivá čtení ve zvláštních svazečkách; podobně jako je to ve vydání německém, ovšem aniž by se ty svazečky mohly do breviáře zasunovat: taková vazba je neúměrně drahá. Všechny 4 díly budou k dispozici, až bude tisk dokončen. I potom ovšem, aspoň v počátečním období, bude lépe prozatím nic z toho neposílat do Československa, dokud tam nebude rozděleno těch deset tisíc výtisků, které tam mají dojít přímo z tiskárny. Jinak by totiž nastal zbytečný zmatek. Text DENNÍ MODLITBY se zdá velmi pěkným, zvláště přihlížíme-li k situaci, v níž vznikal. Je to plod nepředstavitelné obětavosti. Zajímavé jsou původní české hymny. Jeden z nich najdete

na titulní stránce tohoto Vincula.

Svatořečení blahoslavené Anežky

je na dobré cestě, ale dopadne-li vše dobře - a za to je třeba se stále modlit - dekret bude moci být podepsán až někdy kolem velikonoc. Eventuální kanonisace tedy nepadá v úvahu před létem: ideální by prý byl začátek října. Ale to vše je ještě ve hvězdách. Pán Bůh třeba otálí, aby to pak mohlo být v Praze. Prý chodí pomalu, ale nikdy nepřijde pozdě.

Výročí sv. Jana Boska

31. ledna uplyne sto let od smrti tohoto světce, který patří nejen salesiánům, nýbrž i celé církvi, kterou svým charismem, svým dílem a svými duchovními syny obohatil a stále obohacuje (pomysleme jen na Otce kardinála Trochtu: a co bychom si počali my v exilu bez našich salesiánů?). Chtěl jsem mu s tímto číslem Vincula věnovat i patřičnou pozornost zvláštním listem. Ten však přiložím až k příštímu číslu, protože na začátku roku je naléhavější zveřejnit text zvaný:

Adalbertinum

Je to program, který přišel z vlasti a zavazuje jistě i všechny nás, zvláště nás české kněze, pokud chceme zůstat v duchovním spojení s naší církví ve vlasti. "Slyšte ho pilně a ne omylně, naslouchejte!" Posíláme Vám ho jako přílohu k tomuto číslu.

Nakonec upřímný dík

za vánoční blahopřání. Odpovídám svými modlitbami. Kéž nám Pán žehná na přímluvu své svaté Matky! Váš
+ Jaroslav